No. 75. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 25 Junij.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

ANKFORT, den 18. Junij. Brieven van de Turk- grenzen stellen de geheele vereffening der Egypti- questie nog als zeer verwijderd voor, inzonderheid ijl men niet geloofde dat de onderkoning meer dan half der hem opgelegde jaarlijksche schatting zou en betalen; waarbij kwam, dat de Engelsche gezant Konstantinopel alle pogingen scheen aan te wenden de zaken op de lange baan te schuiven.

elen hielden zich in de Turksche hoofdstad overtuigd, meer dan éénе vreemde Mogendheid invloed op de stige stemming der gemoederen in verschillende dee- van het rijk uitoefende. Sommigen spreken zelfs van plan, om de landen aan deze zijde van den Balkan er den schepter van eenen Prins te vereenigen, die het Russische hof naauw verbonden is.

— Uit Presburg meldt men van den 6. Junij: Den dezer ontstond des middags brand in ons naburig vlek ben, (Deven, Presburger Comitaat) bij een broodbak- welke in korten tijd 150 huizen in de asch lag. kerktoren stortte in en de klokken smolten; de kerk- dhuis, pastorij, enz. brandden af. Behalve de verbran- huizen, werden er nog 50 beschadigd. Omtrent 100 zen bleven behouden.

— Volgens brieven van het eiland Candia, zouden de rgenten eene vrij beduidende nederlaag ondergaan en tot de Fransche en Engelsche consuls gewend heb- om door hunne tusschenkomst een mondgesprek tus- n *Tahir*—pacha en *Mustapha*-pacha met hunne op- oofden te verwerven. De Turksche bevelhebbers had- luidens deze berigten, dit verzoek van de hand ge- en, maar aan genoemde opperhoofden wel willen ver- nen het eiland te verlaten, waarop de insurgenten gedurende tien dagen verlangden te bedenken.

— De grootste brouwer van Munchen, de heer *Pchorr*, dezer dagen aldaar overleden. Deze brouwer bragt jaarlijks aan het rijk 250 duizend thalers belasting van lei aard op.

ENGELAND.

ONDEN, den 19. Junij. Uit Neder Canada wordt ge- even dat te Quebec in de laatste dagen van de maand een brok van omstreeks de 250 voet zich onver- s van de nabij het kasteel gelegen rots heeft neder- ort, acht huizen met derzelver bewoners zoo plotse- overstelpende, dat er niet een enkel gered heeft kun- worden.

— De beroemde Fransche danseresse *Fanny Esler* heeft Nieuw-Orleans aanleiding gegeven tot een burger oor- . Er bevinden zich daar namelijk twee partijen, van de eene de kunstenaresse bijna afgodisch aanbidt; de andere begrijpt dat de Amerikaansche dollars tot iger doeleinden dan het met schatten overstelpen van vreemde danseresse gebruikt konden worden. Nog de eerste partij haar op den eersten Mei eene schit- nde ovatie-serenade voor haar hotel willen geven; maar andere partij had hare tegenmaatregelen genomen. nauwelijks begon de serenade, of al de stadsklok- begonnen op eens te luiden en al de stads-brandspui- in allerijl toegesneld, vlogen dwars door de serena- gevers heen, alles niet weinig in de war brengende; schok over zijnde, poogden de serenade-gevers zich er te herstellen; maar de brandspuiten keerden ook g en bleven ditmaal op de plek zelve heen en weder n, al wat niet week onder de voeten werpende.

FRANKRIJK.

ARIJS, den 19. Junij. Het beroep in cassatie van ame *Laffarge*, om aan de voortzetting van het cor- oneel proces wegens den diefstal der diamanten te omen, is door het hof in de zitting van gisteren orpen.

— Volgens de verklaring van den maarschalk *Soult* in de Kamer der Pairs, zullen de nieuwe regementen niet worden ontbonden, en zou het effectief van het le- ger, hetwelk thans [illegible] man en 92,000 paarden is, op 493,000 man en 110,000 paarden gebragt worden.

— Niet slechts in de hoofdstad, maar genoegzaam in al de departementen klaagt men vreeselijk over het gure weder. Het dagblad van Alençon meldt, dat het daar den 9. dezer maand, geheel den dag door, sterk heeft gespeeuwd.

— Onder de troepen die aan de fortificatien dezer hoofdstad arbeiden telt men vele zieken, en daar het te voorzien is dat een meer zuur saizoen de ongesteldheden onder hen nog zou doen toenemen, hoort men nu reeds van het plan spreken, om de werkzaamheden gedurende de wintermaanden geheel te staken.

— Een brief uit Bésançon spreekt van het voornemen hetwelk HH. MM. de Koning en Koningin van Pruis- sen, de Keizerin van Rusland en de Koningin der Ne- derlanden hebben zouden, om dezen zomer het departe- ment du Doubs, dat aan *Z*witserland grenst, gezamenlijk te komen bezoeken.

— Een liefhebber van cijferen heeft uitgerekend, dat ie- mand, die voor elke schilderij van het groote kabinet van Versailles, op het horlogie af, eene minuut zou blijven stilstaan, vijftien dagen lang, alle dag vijf uren zou noo- dig hebben, alvorens hij alle stukken even zou hebben gezien. — Uit die berekening vloeit voort, dat er op het paleis van Versailles 45 honderd schilderijen geteld worden.

— Uit de zuidelijke departementen wordt geschreven, dat aldaar in de meeste groote steden geestelijke procession zijn gehouden en dat de banier, welke daarbij werd om- gedragen, te Nantes onder anderen, vier lelien vertoonde.

BELGIE.

BRUSSEL, den 21. Junij. Morgen zullen de Koning en de Koningin, vergezeld van den hertog *van Braband* en van een talrijk gevolg, zich naar Ostende begeven ten einde aldaar naar Londen scheep te gaan.

Bij het gisteren in het Park plaats gehad hebbende concert ten voordeele van het doof-stommen-instituut, en waarbij ook HH. MM. tegenwoordig waren, werden Hoogstdenzelven aangesproken door den nieuwen burge- meester, welke onder anderen den Koning bedankte dat Z. M. hem aan het hoofd *zyner goede stad* Brussel had geplaatst. Deze uitdrukking, welke eigenlijk ook in an- dere tijden te huis behoort, wordt zeer gegispt en on- getwijfeld zal dezelve verscheidene dagen lang stof aan de liberale dagbladen verschaffen.

INGEZONDEN STUKKEN.

M.......... 23 Junij 1841.

Er bestaat in Nederland eene Commissie tot de zaken der Israëliten; hare daarstelling was nuttig, het doel goed, dewijl zij de hooge regering zou kunnen inlichten, omtrent de ware en doelmatige belangen der Israëliten binnen dit rijk woonachtig. Het geldt nu bij deze de vraag: beant- woordt zij aan de verwachting? betracht zij in alle deelen deze belangens, en doet zij werkelijk de regering deze kennen, of behartigt zij die wel? Ik zal hier niet beslis- sen, maar laat een ieder oordeelen. Art. 192 alinea 2 der grondwet zegt: «Aan de leeraars welke tot nog toe «uit 's lands kas geen of niet toereikend traktement ge- «nieten, kan een traktement toegelegd of het bestaande «vermeerderd worden." Tot nu is dit niet het geval bij de Israëliten, krijgende eenige Opperrabijnen slechts eene toelage van 3 à ƒ400 als schoolopzieners. Daar het de zucht van Z. M. de Koning is, om de grondwet in al- le deelen na te leven, is het te verwonderen, dat er eene zoo belangrijke grief bestaat, waarover eene bevolking van 54,000 zielen te klagen heeft, die immers ook, gelijk de overigen in alle lasten, als ook tot verdediging van het land het hare toedraagt, en in 1830 niet achterlijk geble- ven is om op de roepstem van «te wapen!" de wape- nen op te vatten en naar de grenzen te snellen; zoo is het ook onbillijk dat deze zoo vele lasten, meerder dan de andere inwoners van het rijk hebben op te brengen, als moetende ook in het onderhoud van hunne geestelijke herders voorzien. Door vele opbrengsten voor hunnen eere- dienst bestaan er gemeenten, waarvan de leken, reeds meer dan 27 jaren, zonder herder omdwalen, een gebrek, hetwelk op het laatst op de maatschappelijke zamenle- ving den nadeeligsten invloed moet uitoefenen, daar hun- ne kerk, door zoodanig gemis, stationair wordt, en de belijders derzelve tot het hoogste indifferentismus moeten vervallen. Aan wien is dit te wijten? Ik voor mij ver- meen aan niemand anders dan aan hen die belast zijn met de behartiging der zaken en belangen van de Israëliten in dit rijk; die, hetzij uit laauwheid, of mogelijk om andere mij niet bekende redenen, niet met kracht aandringen op herstel van dit bezwaar; want aan Z. M. den Koning legt het niet; dat bewijst het laatste besluit om in die behoeften van Israëlitische gevangenen te voorzien. Het wordt dus meer dan tijd, dat deze onredelijkheid ophoude, en de Hoofdcommissie tot de zaken der Israëliten zich tot Z. M. den Koning wende om voorziening in deze zaak; en een ieder mag zich bij voorraad overtuigd houden, naar het- geen wij reeds van onzen geëerbiedigden Koning gezien hebben, zoo in het naleven der grondwet als in het behartigen van het gemeenschappelijk belang, van eenen goeden uitslag. Zoude deze gelijkstelling aan den lande zoo veel kosten? dit geloof ik niet, terwijl er ten hoogsten voor dit rijk 13 Rabijnen (Godsdienstleeraars) met een inkomen van ƒ1000. benoodigd zijn. Om in deze zoo gewigtige behoef- te te voorzien, zou daarentegen eene bezuiniging kunnen gevonden worden, door de Hoofdcommissie te ontbinden, en in deszelfs plaats de Rabijnen van Amsterdam, 's Ha- ge en Rotterdam, het departement van eeredienst als advi- seurs tot de belangen der Israëliten toe te voegen, en de gewigtige onderwerpen, jaarlijks bij eene algemeene Sij- node der Rabijnen, even als bij de Waalsche gemeenten, worden behandeld; zoo handelende zou het Gouvernement zonder groot bezwaar van 's rijks schatkist, Art. 192 Al. 2 der grondwet gelijk werkend maken, en de Israëliten een steunpunt in hunne Godsdienst geven.

DIXI.

MENGELINGEN.

HET BRANDOFFER.

EENE EPISODE UIT DEN SPAANSCHEN OORLOG.

(Uit Blackwoods Magazine)

In het jaar 18— hield eene afdeeling Fransche troepen Aranda del Duero en deszelfs omstreken bezet. Het hoofd der guerillas, de pastoor MERINO, nam haar waar uit zij- ne schuilhoeken in de bergpassen van San Lorenzo, San Millan en Viquera, van welke de laatste iets noordwaarts van Aranda begint. De Fransche generaal, van de nabij- heid des pastoors verwittigd, was verlangend hem te over- rompelen en zich, zoo mogelijk, van zijnen persoon mees- ter te maken; ten dien einde had hij naar alle kanten spionnen uitgezonden, welken hij groote belooningen be- loofde, indien hij door hunne nasporingen in staat gesteld werd, den door hem voorgenomen aanslag uit te voeren. Eenige dagen lang intusschen vernam men niets, en men zou bijna hebben getwijfeld, of MERINO nog wel in den omtrek was, als niet dagelijks zijne troepen de Fransche piquetten en patrouiljes opgeligt, de depêches onderschept en de voorposten verontrust hadden. De Spanjaarden ga- ven den door hen gemaakte gevangenen geen genade. Barmhartigheid was toen weinig aan de orde van den dag, en ook de Franschen dachten er niet aan, daarvan een voorbeeld te geven. MERINO was wegens zijne wraakzuch- tige en gruwzame voornemens bijzonder berucht, en in het tegenwoordige oogenblik raasde hij als eene tijgerin welke men van hare jongen beroofd heeft; want de junta, die hij gevormd had om de aangelegenheden van Burgos te regelen en uit welker hulpbronnen hij de grootste voordeelen getrokken had, was door de Franschen overr- rompeld en hare medeleden waren doodgeschoten. Onder

hen leverden zich eenige zijner persoonlijke vrienden, en toen hij het berigt van hunnen dood ontving, zwoer hij den verschrikkelijken eed, dat hij voor ieder haar op hun hoofd het bloed eens Franschmans hebben wilde.

Na een of twee vergeefsche nachtmarschen en pogingen van de zijde der Fransche troepen, ontving de Fransche generaal van eenen vertrouwden spion het berigt, dat MERINO den volgende nacht in een bijna vier uren van Aranda verwijderd dorp zou doorbrengen, en wel met een zeer klein escorte, daar hij het grootste deel zijner strijdkrachten in eene andere rigting had gezonden. Het oogenblik scheen den Franschen bevelhebber gunstig voor de uitvoering van zijn lang beraamd plan, en gaf hij derhalve ten dien einde de noodige bevelen.

Nagenoeg een uur voor zonnen-ondergang op eenen zondag-avond verlustigde zich de bewoners van een klein, aan den voet des Sierra Piquera gelegen dorp met te dansen naar de muzijk van een paar guitarren op de opene *plaza*, die men bijna in elke stad of elk dorp, hoe klein ook, vindt, en die in de week voor marktplaats, op zon- en feestdagen voor danszaal dient. De castagnettes klonken en de dansers bewogen zich in de fraaiste standen van den *bolero* in het rond, toen hun genoegen eensklaps door de aankomst van een klein getal ruiters, welker voorste de boeren terstond door het afnemen van den hoed met den grootsten eerbied begroetten, gestoord werd.

Het was een man van acht en dertig of veertig jaren, met ernstige en barsche wezenstrekken en van eenen stevigen en gespierden ligchaamsbouw. Zijne kleeding bestond uit eenen langen overrok en een vest van zwarte stof, eene blaauwe broek en eenen ronden hoed. Een paar zwarte sporen waren aan zijne hielen geschroeft, een sabel hing aan zijne zijde en een lange ligte karabijn, sierlijk bewerkt, was voor op zijn zadel gegespt. Zijn geheele verschijning was niet geschikt veel opmerkzaamheid te trekken; welke veel meer het paard gold dat hij bereed. Dit dier was van het schoonste Andalusische ras; op zijnen glinsterend zwarten huid was geen vlekje van eene andere kleur te bekennen, en zoo als het daar stond, op den grond stampte, terwijl het zijnen trotschen nek kromde en met het gebit speelde, waarbij vlokken van sneeuwwit schuim als sterren op zijne breede borst en in zijne golvende manen zich vertoonden, was het een volkomen model van een schoon paard. Eenige schreden achter hetzelve werd een ander, even zoo schoon strijdros, volkomen gezadeld en getoomd, door een ordonnans geleid.

De nieuw aangekomene, in wien de lezer vermoedelijk den pastoor MERINO reeds zal herkend hebben, vroeg naar den alcalde van het dorp, en begon, nadat deze beambte verschenen was, een gesprek met hem, hetwelk hij nog niet geëindigd had, toen de spits van eene troepen-kolonne zich vertoonde. Eerst kwam wel beredene en gewapende kavallerie opdagen — huzaren, wier blaauwe, rijk met wit versierde pelzen, blinkend gepoetste wapens en schoone paarden den tegen hen over staande regelmatiger Fransche troepen geene oneer zouden hebben aangedaan. Elk escadron was zamengesteld uit paarden van eenerlei kleur — het eene bestond uit zwarte, het andere uit bruine, het derde uit graauwe, enz. Nadat bijna duizend paarden voorbijgetrokken waren, kwam de infanterie aan; hare eenvoudige graauwe uniformen met roode opslagen zagen er zindelijk en krijgshaftig uit, op hare zwartlederen schako's was van voren het wit geschilderde wapen van Burgos aangebragt met het randschrift « *Regimiento de Arlenza*" een aan eene kleine, zuidelijk van die stad stroomende rivier ontleende naam. Vier bataljons marcheerden over de *plaza* en de trein werd door nog een escadron huzaren gesloten. Al deze troepen sloegen, nadat zij het dorp verlaten hadden, eenen links afgaanden zijweg in, welke na een half uur op een niet zeer groot heideveld uitliep, dat, in het noorden door de bergen, in het westen door een digt bosch van pijnboomen en in het zuiden door eenige weiden begrensd, in een' hoek een *corral*, een groot omheind veld of een stal voor hoornvee en schapen bevatte, eene soort van schuur van hout gebouwd, met eene groote deur aan het eene einde. Hier bragt de eerste aangekomen kavallerie hare paarden onder, terwijl intusschen de infanterie en omtrent driehonderd huzaren, welke de achterhoede hadden uitgemaakt, zich tot bivakkeren gereed maakten. Eene geschikter plaats had bijna niet uitgekozen kunnen worden. Ten zuiden van het weiland en in de rigting van Arando del Duero was eene kleine hoogte, welker helling met hooge boomen bezet was. Onder de beschutting dezer boomen sloeg de infanterie haar bivak op; de kavallerie bond hare paarden in de vlakte aan pinnen; er werd hout opgezameld en in volkomen zekerheid vuur aangemaakt — want de oneffene, bergachtige gesteldheid van het land maakte het onmogelijk, dat zij door de Franschen zouden kunnen gezien worden. Alles geschiedde met de grootste orde en regelmatigheid. De paarden in de schuur moesten ontzadeld worden; maar het voor het bivak bestemde escadron onttoomde hunne paarden slechts, om, in geval van overrompeling, spoediger gereed te zijn. Toen de paarden hun voeder bekomen en de manschappen zich wat verkwikt hadden, legden de laatsten zich in zoo goede orde ter ruste neder, als verwachtten zij aanstonds gewekt en ten strijde gevoerd te zullen worden; de infanterie bij kompagniën achter hare aan rotten staande wapens; de kavallerie vóór hare paarden, welke op de rij aan pinnen vastgemaakt waren. De aangemaakte vuren gingen langzamerhand uit en het drukke gewoel van 4000 menschen werd door de grootste stilte vervangen, die slechts nu en dan door het gerammel van den holsterketting van een onrustig paard of het geroep der schildwachten afgebroken werd.

Omstreeks twee uur na het vallen der duisternis reed MERINO, vergezeld van eenen adjudant en eenen ordonnans, die zijn ander paard geleidde, het bivak rond, bezocht de uitgezette posten, gaf zijnen onderbevelhebbers eenige korte bevelen om naauwkeurig toezigt te houden, en verliet eindelijk, na geëindigde inspectie, het door de troepen bezette oord, zonder dat iemand onder hen in staat zou zijn geweest, den weg aan te wijzen welken hij insloeg. Altijd nog door zijnen adjudant en zijnen ordonnans vergezeld, sloeg hij den weg in een bergengte in, en reed meer dan een kwartier uur zwijgend verder. In dezen tijd vervolgde hij eene zoo moeijelijken en kronkelenden weg, dat het zelfs op helder dag iemand, die denzelven niet kende, bijna onmogelijk zou geweest zijn, den terugweg weder te vinden. Toen hij aan een oord, dat hij geschikt oordeelde, aangekomen was, wendde hij zich tot zijnen ordonnans en zeide: « Blijft hier en houdt u binnen twee uren gereed." De soldaat met MERINO's gewoonten bekend, steeg af en begon zijn eigen en het door hem geleidde paard te ontzadelen en te voederen. De pastoor zette onderwijl zijnen weg voort, nu langs steile afgronden en over gladde rotsen en steenen, op welke ieder oogenblik de hoef van het paard scheen te moeten uitglijden; dan door holle wegen, over welke oude wilde eikenboomen afhingen, welker takken, door zware massa's van zwart-groene klimop en andere planten ter neder gedrukt, een digt gewelf vormden, dat den doortrekkenden zelfs het geringste lichtstraaltje onderschepte. Op eenigen afstand van zijnen ordonnans liet de voorzigtige priester, even als hij met de soldaten had gedaan, zijnen adjudant achter, en begaf zich alleen naar eene met zachte graszoden bedekte plaats, die door boomen en struiken beschut en door steile rotsen omgeven was, en welke men slechts door een eng en moeijelijk, voor geiten meer dan voor paarden of menschen geschikt pad bereiken kon. Hij zadelde zijn strijdros af, dekte het zorgvuldig toe en bond aan deszelfs hals den voederzak, waarin zich genoegzaam voeder bevond. Daarna haalde hij uit zijn' mantelzak eene kleine ijzeren pot, een stuk brood en wat chocolade. Hij zamelde wat drooge takjes bijeen, maakte vuur aan, haalde water uit een nabij zijnde beek en verschafte zich op deze wijze in weinig minuten eene kop chocolade. Nadat hij zijn sober avondmaal geëindigd had, dronk hij een fiksche teug water, strekte zich onder een boom uit en viel spoedig in slaap. (1)

Binnen de twee uur zat de onvermoeide MERINO weder in den zadel en had den terugweg naar het bivak aangenomen; onder weg nam hij den adjudant en den ordonnans weder mede. Het was middernacht: de lucht vertoonde zich thans met wolken bedekt, zoodat het vooral in de nabijheid der bergen, volkomen duister werd. De pastoor scheen echter door deze omstandigheid niet in de verlegenheid gebragt te worden, maar leidde zijn paard door de verwardste en moeijelijkste paden even zoo gemakkelijk, alsof het helder dag en de weg goed geweest ware. Toen hij in het bivak aangekomen was en zich overtuigd had, dat alles in orde en de wachten op hunne hoede waren, wendde hij den kop zijns paards zuidwaarts, en nadat hij daarop een vrij effen pad bereikt had, liet hij zijn paard draven en kwam alzoo spoedig in de nabijheid van den grooten weg, die van Burgos naar Madrid leidt en aan welken Aranda del Duero gelegen is. Hier hield hij halt, steeg af en luisterde opmerkzaam; eenige minuten lang echter verbrak geen geluid de stilte van den nacht. Hij had reeds de hand op de manen van het paard gelegd, om weder op te stijgen, toen het regelmatige, eentoonige geruisch, door den marsch eener afdeeling troepen veroorzaakt, hoorbaar werd. De pastoor sprong in den zadel en verschool zich met zijne beide gezellen achter een digte hegge, welke een deel van den straatweg omzoomde. Het geraas werd sterker en terstond daarop vertoonden zich, uit de rigting van Aranda komende, nagenoeg twintig ruiters, welker kleine zwarte schapka's en lange lanzen hen als Polen van de Fransche keizerlijke garde kenbaar maakten. Op hen volgden na een korte tusschenpoozing nog omtrent twee honderd ruiters en een bataljon infanterie, hetwelk insgelijks uit Polen bestond, van welke natie zich een groot aantal bij de Fransche legers in Spanje bevond. « Wie zijn deze?" vroeg MERINO, toen hij de eerste ruiters bemerkte; en toen het hem, terwijl zij nader kwamen, mogelijk werd de troepen te onderkennen, hoefde zijne stem van helsche lust bij de tot zijnen adjudant gerigte woorden: « het zijn Franschen." Hij liet de gansche kolonne voorbijtrekken, lette naauwkeurig op het getal der troepen, gaf toen zijn paard de sporen en galoppeerde op de schuur aan.

De groote weg, welken de Franschen in de noordelijke rigting volgden, liep langs de oostzijde van het dorp, in hetwelk wij den lezer voor het eerst met MARINO hebben bekend gemaakt, en ten westen waarvan de zijweg lag, op welken de Spanjaarden naar hun bivak waren gekomen. De zijweg liep op het bovengenoemde heideveld uit, aan welks uiterste einde het bosch van pijnboomen stond, terwijl de schuur en de velden, in welke MERINO's troepen post gevat hadden, meer zuidwaarts lagen. Hieruit blijkt, dat MERINO na eenen korten rid dwars over het veld zijne troepen bereikte, terwijl de Franschen bijna een uur tijds noodig hadden, om op den omweg, dien zij gingen, het zelfde punt te bereiken; was de pastoor weder bij de schuur aangekomen en riep een man tot zich, die, in landelijke kleeding en in eene grove wollen deken gehuld, op den drempel van het gebouw lag « JULIAAN!" — « Mijnheer!" antwoordde de boer en sprong op. MERINO fluisterde hem eenige woorden in het oor en daarop vertrok de man in den grootsten spoed.

(1) MERINO onderscheidde zich door zyne voorzigtigheid en wendde de boven beschreven maatregelen steeds aan, om zich voor verraad of vergiftiging te vrijwaren.

Zoodra de Franschen in het dorp aankwamen, zij MERINO dachten te vinden, was hunne eerste zo[…] schildwachten om het klein getal huizen uit te zetten […] eene algemeene huiszoeking naar den voornamen ge[…] gene, die zij hoopten meester te worden, te beve[…] Terwijl dit geschiedde, werden de alcalde en eenige a[…] re inwoners voor den bevelhebber der expeditie gebr[…] maar op alle vragen welke hun betrekkelijk MARINO [...] daan werden, waar zij hem het laatst gezien hadden, waar hij wel heen zijn, antwoordden zij op eene wij[ze] dat daardoor de nasporingen weinig bevorderd werden.

(*Vervolg hierna*)

CORRESPONDENTIE.

Het artikel geteekend *D . . . . n.* kan niet gepl[aatst] worden; het is zeer mogelijk dat de klagten van [den] geëerden inzender gegrond zijn, doch dezelve zijn [van] dien aard, dat het ons voorkomt, dat eene regtstre[eksche] wending tot de bevoegde autoriteit, in deze zaak van [meer] nut zal zijn dan de publiciteit van ons dagblad.

Het stuk getiteld: « Virtus Nobilitat" in ons te p[…]

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG.

23 Junij 1841.

De Nederlandsche Mudde.			De Nederlandsche Mud[de].	
O. Walchers. Tarwe	ƒ	8.25	Zomer Garst	ƒ […]
Nieuwe dito.	»	8.00	Walch. Paardenb.	« […]
O. Zeeuwsche dito.	»	7.50	Koolzaad	« […]
Nieuwe dito	»	7.15	Raap-olie	ƒ 48.50 p[…]
Zeeuwsche Rogge	»	6.00	Patent-olie	» 51. […]
Noord-Brab. dito	»	5.50	Lijn-olie	» 39. […]
Winter Garst	»	4.50	Lijnkoeken	ƒ 10.00 de 1[…]
Haver	»	3.20		

Tarwenbrood het Ned. Pond 16 en een halve c[ent.] Masteluinbrood 15 cent. Roggenbrood 13 en een hal[ve …]

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 24 Junij. Sedert den 22 dezer […] alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Francis Burn, S. Edington, Buenos Ayres, hui[den]; Wismar, H. J. Kroon, Riga, lijnzaad; John en Re[bec]ca, M. Salt, Foij, potaarde; Gustaaf Adolph, H. Jo[…] Riga, lijnzaad; Rembrant, P. Garling, Hamburg, s[tuk]goederen.

Voor Gend bestemd:

Forenunger, C. H. Zeehow, Rochefort, arduinst[een].

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van [de] reede naar zee gezeild:

The Commercie, T. Primrose, ballast, Port a P[ort]; Marij Wijlie, W. Millard, ballast, Port a Port; C[hris]tiaans Haab, M. C. Boeije, ballast, Newcastle; Pr[…] Victoria, T. Jackson, stukgoederen en passagiers, […]den; Caravane, N. Wohlman, ballast, Lissabon; P[…]via, J. J. Kiar, ballast, Lissabon.

Van Brussel gezeild:

Victoria, J. Seurken, ballast, Archangel.

Van Gend gezeild:

Fransit, G. Sausset, ballast, Newcastle; Delphin, […] Abrams, ballast, Memel, Mina, M. Zelli, ballast, W[…]gast; Aurora, J. M. Willekes, ballast, Memel; C[…]tas, H. C. Jongebloed, ballast, Gohtenburg.

Te Vlissingen, bij C. J. DE SWART.